

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/722/2014/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

186/2015. számú (V. 26.)

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **I. rendű panaszos**¹ és **II. rendű panaszos**² előterjesztett **panaszát** a 2015. május 26-án megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a Megyei Rendőr-főkapitányság – vezetőjéhez.

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedésre nem került sor, illetve alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszosok 2014. november 10-én, postai úton terjesztették elő panaszbeadványukat, a velük szemben 2014. november 4-én foganatosított rendőri intézkedéssel szemben.

I.

1) A panaszosok panaszt terjesztettek elő a Megyei Rendőr-főkapitányság Gazdaságvédelmi Osztályának, [...] bűnügyi számon iktatott gyanúsítottként történt kihallgatásuk, beszállításuk, házkutatásuk és ehhez társuló rendőri túlkapásokon alapuló, velük szemben foganatosított intézkedéssel szemben.

Mindkét panaszossal szemben a rendőrség 2014. november 4-én foganatosított rendőri intézkedést, amely során a B. város, T. utca 4-6. szám alatti hivatali helyiségbe szállították

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

² Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

őket, ahol gyanúsítottként hallgatták ki őket és rabosították őket. Véleményük szerint ezen cselekmények velük szembeni fogantatása megalapozatlan volt.

Az I. rendű panaszos elmondta, hogy az intézkedés sértette az emberi méltóságukat, a jó hírüket és a kormánytisztviselői mivoltához kapcsolódó feddhetetlenségét. Egy 4200 fős kisközségben, reggel, buszvárókban, a faluban, üzletbe közlekedő lakosok – és egyben az I. rendű panaszos ügyfelei – láttára végig vitték őt a falun, 7 rendőr kíséretében, akik részére a törvényességet, a szabályokat, rendeletek betartását és betartatását hivatott az I. rendű panaszos képviselni. Az I. rendű panaszos előadta, hogy ezen rendőri intézkedés során tapasztalt túlkapással az állása is veszélybe került a kormányhivatalban, míg az ellene felhozott vádak alól nem tisztázzák a nyomozás eredményei, de ezzel a sorsa is megpecsételődött mind a társadalom, mind a munkáltatója felé, még akkor is, ha ártatlannak minősítik az eljárás végeztével. Ezzel tönkre tették az I. rendű panaszos jó hírnevét, emberi kapcsolatait úgy a faluban, úgy magánemberként, de hivatalnokként egyaránt. Nem adtak lehetőséget a számára, hogy az elrendelt – megalapozatlan – gyanúsítás és házkutatás, rabosítás előtt idézéssel, hivatalosan tisztázhassa magát az ellene készülő vádak alól, hanem egyből „ajtóstól rohantak be a házba”, reggel 6 órakor, mint egy bűnözőt, egy utolsó gazembert megillető elbánásban részesítve ezzel őt. Az I. rendű panaszos elmondása szerint legfőképpen azzal nem számoltak, hogy 1983-óta orvosilag bizonyítottan súlyos szívbeteg, agyembóliából szerencsésen felépült ember, amelyet a kórházi zárójelentések sokaságával tud bizonyítani. A rendőri szervekben az sem merült fel, hogy ez a túlkapás emberi életet is követelhetett volna. A hirtelen átélt traumától, attól a sokkhatástól, amely alól a panaszos még ma sem tud szabadulni, nem tud aludni, nyugtatókon és altatókon él, rettegve, remegve, hogy mikor ismétlődik meg a rendőri intézkedés vele szemben, hiszen attól retteg, hogy ismét elviszik, mint egy köztörvényes bűnözőt, az általa el nem követett bűnökért esetlegesen az életével is fizetve, megrendült egészségi állapota további romlásával vagy esetleges tragédiával ötvözve.

Az I. rendű panaszos arról is tájékoztatta a Testületet, hogy 1983-óta folyamatosan fennálló, súlyosbodó betegségei mellett is dolgozott a közszférában, hivatalnokként, hol köztisztviselőként, hol kormánytisztviselőként. Nem az államtól várta a szociális ellátások nyújtotta segítséget, hanem ő maga dolgozott rokkantnyugdíjasként, vagy rehabilitációs járadékosként, a társadalmat szolgálva. Ezért is sérelmes, de főleg megalázó számára ez az elbírálási mód, ez a megalapozatlan feltételezés, hogy vesztegetés büntett megalapozott és hamis magánokirat felhasználása vétség megalapozott gyanújával illetik őt úgy, mint a II. rendű panaszost.

Az I. rendű panaszos előadta, hogy a II. rendű panaszossal hivatalosan és legálisan tették le a személy-és vagyonőr vizsgájukat a Megyei Személy-és Vagyonvédelmi Kamaránál, 2 kamarai tag jelenlétében, 12. 000 Forint díj befizetése ellenében. Tényleges vizsga történt, de valóban nem a tanúsítványon megjelölt 2014. február 6-ai időpontban – amely időpontban a II. rendű panaszos orvosilag igazolt betegsége miatt megjelenni egyikük sem tudott -, hanem valamikor egy későbbi időpontban.

A vizsga után kézhez vett tanúsítványt az I. rendű panaszos sosem használta fel, mert nem dolgozik olyan munkakörben a Megyei Kormányhivatalnál, amihez ez szükséges lett volna, ezért nem is került felhasználásra ezen tanúsítvány. 2006-ban mindketten megszerezték az alap vagyonőr vizsgát, hátha egyszer bármikor szükség lenne rá az életben. Ezért nem bírt

egyikük számára sem jelentőséggel a vizsga dátumozása sem, nem is érdekelte őket, mivel csak a szekrényben tárolták, de egyikük sem használta fel.

Az I. rendű panaszos előadta, hogy teljes anyagi és erkölcsi kártérítést követel az illetékes szervektől az őt és a II. rendű panaszost ért méltánytalan sérelemért.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott iratok alapján az alábbiak állapíthatók meg.

1) A Megyei Rendőr-főkapitányság (továbbiakban: MRFK) vezetője 2014. december 9-én kelt átiratában az alábbiakról tájékoztatta a Testületet.

2014. november 4-én, reggel 6 órától fogatosított rendőri intézkedés jogalapja folyamatban lévő büntetőeljárás volt, amelyben a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 290. § (1) bekezdésbe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő vesztegetés büntett megalapozott gyanúja miatt folytatnak nyomozást. Az intézkedés célja a házkutatás során bűncselekmény bizonyítékainak felkutatása és lefoglalása, továbbá bűncselekmények elkövetésével gyanúsítható személyek előállítása és gyanúsítottkénti kihallgatása.

A panaszosok tulajdonában álló családi házban házkutatást fogatosítottak, amely kezdetén az eljáró rendőrök a családi házba becsengettek, ahová az I. rendű panaszos engedte be őket, akivel szabályosan közölték a házkutatás célját. A panaszos mivel önként átadta az iratokat nem is fogatosítottak tényleges kutatást a rendőrök.

A II. rendű panaszos, mivel nem tartózkodott otthon az intézkedés pillanatában, ezért őt nem állította elő a rendőrség, hanem telefonon idézték a MRFK hivatali helyiségébe. Az I. rendű panaszos 2014. november 4-én 6 órától 10 óra 8 percig volt előállítva a fentebb meghatározott hivatalos helyiségben. Az I. rendű panaszost előállítása során meghallgatták, mint gyanúsítottat és rabosították.

A panaszos, amikor megkezdték vele a rendőrök az intézkedést, akkor jelezte, hogy szívbeteg, gyógyszert vesz be. A nyomozási cselekmények fogatosítása során a panaszos azt kifejezetten nem jelezte, hogy súlyos beteg és a rendőri intézkedés számára bármilyen formában megterhelő.

A panaszos azon állítása nem valós, hogy 7 rendőr kísérte végig a falu utcáján, több személy láttára. A panaszos előállítását végző rendőrök közvetlenül a panaszos családi házához álltak be. Az intézkedésre 6 óra és 7 óra 30 perc között került sor, ekkor az utcán nem tartózkodott senki. Az intézkedés időpontjában ködös időjárás volt, még nem világosodott. A panaszos egy csendes mellékutcában lakik, ahol beszállt a rendőrségi kisbuszba. Ezt a falubeliek közül senki sem látta. A panaszos nem jelezte, hogy számára az intézkedés megalázó lenne.

A parancsnok azt is kifejezte, hogy a bűncselekmény elkövetésének megalapozottsága tekintetében a Járási Ügyészség hivatott állást foglalni. Arról is tájékoztatta a Testületet a

parancsnok úr, hogy mindkét panaszos, két alkalommal terjesztett elő gyanúsítottkénti kihallgatása ellen panaszt, amit mindkét esetben a Járási Ügyészség elutasított.

2) A Megyei Rendőrfőkapitány 2014. december 4-ei átiratából az alábbiak állapíthatók meg.

A Megyei Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Igazgatóság Gazdaságvédelmi Osztálya, meghatározott bü. számon a Nemzeti Védelmi Szolgálat által vesztegetés bűntett elkövetésének megalapozott gyanúja miatt R. Á. és társai ellen tett feljelentés alapján folytat bűntetőeljárást.

A feljelentés adatai alapján T. P., Z. Á., J. Gy., N. R. és K. K. 2013. májusa és 2014. szeptembere közötti időszakban tényleges vizsga letétele nélkül szereztek vagyónörök részére, anyagi ellenszolgáltatás fejében, törvény által előírt kötelező továbbképzéshez kapcsolódó bizonyítványt. A beszerzett adatok szerint T. P., Z. Á., J. Gy., N. R. és K. K. ismeretségi körükből az említett vizsgára kötelezett vagyónöröket toboroztak R. Á. oktatásszervezőn keresztül a Személy-, Vagyonvédelmi és Magánnyomozói Kamara Megyei Szervezete vagyónör kamarai tagszervezet által bonyolított vizsgákra. E vagyónörök a kamara egyébként egységesen fizetendő (12. 000 forint) vizsgadíjon felül különböző összegű felárat (5. 000 – 13. 000 forint) fizettek a közvetítőkön keresztül, avagy közvetlenül R. Á.-nak, aminek fejében úgy kaptak vizsgatanúsítványt, hogy a vizsgán meg sem kellett jelenni, illetve megjelenés esetén úgy vizsgázhattak, hogy a jogszabályban meghatározott kötelező 16 órás képzésen nem kellett részt venniük, illetve garantált volt számukra a tanúsítvány megszerzése. R. Á. az egyes jelentkezőktől a vizsgadíjon felül beszedett összegeken a közvetítőekkel osztozott.

Az eljárás során a Megyei Rendőr-főkapitányság, továbbá 7 városi kapitányság, valamint megkeresés útján négy megyei főkapitányság és a B. Rendőr-főkapitányság járőrei hajtották végre egy időben a mintegy 60 gyanúsítottnál a házkutatást, ezt követően előállították őket az adott rendőri szervhez és foganatosították gyanúsítottkénti kihallgatásukat. A nagyszámú elkövetői kör egy időben történő előállítását az indokolta, hogy ez által a bűntársak összebeszélését, védekezésük összehangolását és ez által az eljárás eredményes befejezésének meghiúsítását megakadályozzák a rendőrök.

A rendelkezésre álló iratok alapján a foganatosított eljárással kapcsolatban az alábbiak állapíthatók meg. A főkapitányság megkeresése alapján a Megyei Rendőr-főkapitányság bűnügyi Igazgatóság, Gazdaságvédelmi Osztály a Rendőr-főkapitányság bűnügyi határozata alapján házkutatást foganatosított a panaszosok tulajdonában álló ingatlanon. Az I. rendű panaszos a határozattal szemben panasszal élt, a házkutatás módját nem kifogásolta, ennek kapcsán panaszt nem jelentett be. A házkutatásra 2014. november 4-én, 6 óra és 6 óra 25 perc között került sor, amely során a bűncselekmény tárgyát képező vagyónöri különbözeti vizsgát igazoló tanúsítványok, és az ehhez kapcsolódó felnőttképzési szerződés lefoglalásra került. A házkutatást követően az I. rendű panaszost előállította a MRFK Rendészeti Igazgatóság Mélységi Ellenőrzési és Közterületi Támogató Osztály által, a MRFK, majd 8 óra 30 perckor a fenti szerv Gazdaságvédelmi Osztálya részéről M. J. r. alezredes átvette az I. rendű panaszost, mint gyanúsítottat. A panaszos gyanúsítottkénti kihallgatására a fentebbi napon 8 óra 33 perc és 9 óra 50 perc között került sor, a rendőrségi előállítás időtartamáról szóló igazolás adatai alapján a panaszos személyi szabadságának korlátozása 11 órakor megszűnt.

A II. rendű panaszost 14 óra 26 perc és 15 óra 35 perc között hallgatták meg, mint gyanúsítottat.

Mindkét panaszos panasszal élt a gyanúsítás ténye miatt, amelyet a házkutatás ténye elleni panasszal egyetemben a Járási Ügyészség elbírált, azokat alaptalannak találta és elutasította.

A panaszosok a Testülethez benyújtott panaszukat a Megyei Rendőr-főkapitánysághoz is eljuttatták, amelyet a gyanúsítás ténye vonatkozásában szintén felterjesztettek a nyomozást felügyelő Járási Ügyészségnek, illetve az előállítás vonatkozásában megküldték a MRFK vezetőjének a szükséges intézkedés megtétele miatt. A Járási Ügyészség a panaszlevelet a gyanúsítottak előállítása módja elleni panasznak tekintette és álláspontja szerint annak kapcsán ügyészi intézkedés szükségessé nem merül fel.

Mindkét panaszost 2014. december 3-án, a Megyei Rendőr-főkapitányság Gazdaságvédelmi Osztályán gyanúsítottként folytatólagosan hallgatta ki S. R. r. őrgy., amelynek során a gyanúsítások és a tettestárs személye vonatkozásában módosításra került, azonban a gyanúsítás minősítését ez a tény nem befolyásolta. A panaszosok tudomásul vették a gyanúsítás tényét, az ellen panasszal nem éltek, továbbá vallomásukat módosították, mégpedig oly módon, hogy tettestársukat megnevezték, mindamellett, hogy továbbra is tagadták, hogy bűncselekményt követtek volna el.

3) A Nemzeti Védelmi Szolgálat 2014. május 20-án tette meg a panaszosokkal és egy egyéb személyekkel szembeni feljelentését, amelynek tartalma szerint a Btk. 290. § (1) bekezdésbe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő vesztegetés büntett elkövetésével gyanúsítható mindkét panaszos.

A Nemzeti Védelmi Szolgálatának adatai keletkeztek arra vonatkozóan, hogy T. P. és Z. Á. 2013. májusa és 2014. szeptembere közötti időszakban tényleges vizsga letétele nélkül szereztek vagyonörök részére anyagi ellenszolgáltatás fejében törvény által előírt kötelező továbbképzéshez kapcsolódó bizonyítványt. Az egyes rendészeti feladatokat ellátó személyek tevékenységéről, valamint egyes törvényeknek az iskolakerülés elleni fellépést biztosító módosításról szóló 2012. évi CXX. törvény 23. § (6) bekezdése alapján a személy és vagyonörök ötévente kiegészítő képzésen és vizsgán kötelesek részt venni. Az idézett jogszabály 27. § (2) bekezdése alapján, akik a törvény hatályba lépésekor már személy- és vagyonörök, 2014. május 31-ig a fent írt képzési és vizsgázási követelményeknek kötelesek eleget tenni.

A továbbiakban a feljelentés panaszosokat érintő részeit ismerteti a Testület, a folyamatban lévő nyomozás érdekében tekintettel.

J. Gy. a tanúsítványszerzésre szervezte be a panaszosokat, akik 2014. február 22-én B. város T. utca 17/B. szám alatt megtartott vizsgán nem vettek részt, annak ellenére, hogy a tanúsítvány szerint a fentebbi napon és helyen megjelentek, ott sikeres vizsgát tettek és szereztek tanúsítványt. Ezeket bírói engedélyhez között különleges eszköz alkalmazása során megismert és rögzített adatok bizonyítják. Ezeket a BM OKTF által nyilvántartott vizsgadokumentációk, illetve a fent nevezett személyeknek a vizsgák időpontjára vonatkozó, a Védelmi Szolgálat által megállapított tartózkodási helyének és a vizsgák helyszínének eltérést igazoló adatok támasztják alá.

A feljelentés alapján 2014. május 21-én indítottak nyomozást, 2014. július 21-ei határidővel.

4) Sz. Gy. r. alezredes a MRFK Bűnügyi Igazgatóság Gazdaságvédelmi Osztály vezetője 2014. szeptember 30-án készítette el átiratát, amely szerint ismeretlen tettes ellen folytatnak eljárást a Btk. 290. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő vesztegetés büntett megalapozott gyanúja miatt.

A Nemzeti Védelmi Szolgálat tett feljelentést a vesztegetés büntett elkövetésének megalapozott gyanúja miatt. A feljelentés adatai alapján 2013. és 2014. években a tényleges vizsga letétele nélkül szerzett vagyonőrök részére anyagi ellenszolgáltatás fejében törvény által előírt kötelező továbbképzéshez kapcsolódó bizonyítványt. A beszerzett adatok szerint a szervezők ismeretségi körükből az említett vizsgára kötelezett vagyonőröket toboroztak egy oktatásszervezőn keresztül a megyei vagyonőr kamarai tagszervezet által bonyolított vizsgákra. E vagyonőrök az egyébként egységesen fizetendő (12. 000 Ft) vizsgadíjon felül különböző összegű felárat (5.000 – 13. 000 Ft) fizettek a közvetítőkön keresztül R. Á-nak, aminek fejében úgy kaptak vizsgatanúsítványt, hogy a vizsgán meg sem kellett jelenni, illetve megjelenés esetén úgy vizsgázhattak, hogy a jogszabályban meghatározott kötelező 16 órás képzésen nem kellett részt venniük, illetve garantált volt részükre a tanúsítvány megszerzése.

Az osztályvezető ezt követően a foganatosítandó nyomozati cselekményeket részletezi, amelyek ismertetésétől a Testület a folyamatban lévő büntetőeljárás érdekében tekintettel eltekint.

A panaszosokkal szemben az alábbi gyanúsítást kell közölni: „a rendelkezésre álló adatok alapján Ön megalapozottan gyanúsítható azzal, hogy mint – az egyes rendészeti feladatokat ellátó személyek tevékenységéről, valamint egyes törvényeknek az iskolakerülés elleni fellépést biztosító módosításáról szóló 2012. évi CXX. törvény 23. § (6) bekezdése alapján – kiegészítő képzésre és vizsgára kötelezett személy és vagyonőr az egyébként egységesen fizetendő 12. 000 Ft-os vizsgadíjon felül 5. 000 – 13. 000 Ft közötti jogtalan előnyt adott a 2014. február 22-ei vizsgát megelőzően a Személy-, Vagyonvédelmi és Magánnyomozói Szakmai Kamara megyei Szervezet részére és érdekében eljáró R. Á., K. K. és N. R. részére, akik ennek fejében közreműködtek, hogy a tanúsítvány kiállítója kötelességét megszegve elintézte, hogy a fenti szervezet által bonyolított vizsgán nem kellett megjelenie, illetve megjelenése esetén úgy vizsgázhatott, hogy a rendészeti feladatokat ellátó személyek, segédfelügyelők, valamint személy-és vagyonőrök képzéséről és vizsgáztatásáról szóló 68/2012. (XII. 14.) BM rendelet 4. §-a által meghatározott kötelező 16 órás képzésen nem kellett részt vennie, illetve garantált volt az Ön részére a tanúsítvány megszerzése. A vizsgát követően kiállításra, Önnek átadásra és így felhasználásra került a tanúsítvány. A fenti cselekmény alkalmas a Btk. 290. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő vesztegetés büntett megalapozott gyanújának, valamint a felbujtóként elkövetett a Btk. 345. §-ba ütköző és aszerint minősülő hamis magánokirat felhasználása vétség megalapozott gyanújának megállapítására.”

5) Dr. D. A. ktv. 2014. december 9-én jelentette, hogy a Megyei Rendőr-főkapitányság a Btk. 290. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő vesztegetés büntett megalapozott gyanúja miatt folytat eljárását. A Testület megkeresése alapján a fentebb meghatározott időpontban a panaszosok lakásában házkutatást foganatosítottak, a megkereső szerv által konkrétan megjelölt bizonyítékok lefoglalása céljából.

Az I. rendű panaszost a MRFK épületébe állították elő, gyanúsítottként hallgatták ki és az ide vonatkozó jogszabály alapján rabosították. A II. rendű panaszost, mivel nem tartózkodott a lakásán, telefonon beidéztek, majd gyanúsítottként kihallgatták és rabosították.

D. község területén egy időben több helyszínen megtartott házkutatások és előállítások végrehajtásában részt vett a MRFK egyenruhás állománya is. A panaszosok ingatlanában is házkutatást tartottak, amelynek a kezdetén becsengettek a rendőrök (F. K. r. őrgy., K. T. r. őrgy.) Az eljárás vezetője F. K. r. őrgy. volt. Az I. rendű panaszos munkába készült, beengedte a rendőröket, akik szabályosan közölték vele a házkutatás célját. Ténylegesen kutatásra nem került sor, mivel a panaszos a rendőrök által kért iratokat önként átadta nekik. A házkutatás kb. fél óráig tartott.

Az I. rendű panaszos jelezte, hogy szívbeteg, de azt nem mondta, hogy súlyosan és azt sem mondta, hogy az intézkedés számára esetleg megterhelő lenne. Annyit mondott, hogy beveszi a gyógyszert, csomagol magának ennivalót. Ezt a rendőrök megértették és várták, amíg elkészül. Az előállítás a panaszos lakásáról a MRFK hivatali helyiségébe történt gyanúsított kihallgatás és rabosítás céljából. Az előállítást végző járőrök közvetlenül az érintett családi házához álltak be. Az intézkedésre 6 óra és 7 óra 30 perc között került sor, ekkor az utcán pedig senki sem tartózkodott. Az intézkedés időpontjában ködös időjárás volt, még nem világosodott ki. Sőt a panaszosok egy csendes mellékutcában laktak, ahol egyébként az I. rendű panaszos beszállt az öt elszállító rendőrségi kisbuszba. Ezt a falubeliek közül senki sem látta. Nem került sor arra, hogy a panaszost hét rendőr kísérte volna végig a falu utcáján, sőt senki nem is látta azt, hogy a panaszos beszállt a kisbuszba.

A nyomozási cselekmények foganatosítása során az I. rendű panaszos azt kifejezetten nem jelezte, hogy súlyos beteg és a rendőri intézkedés számára bármilyen formában megterhelő, illetőleg megalázó lenne.

6) A rendőrség mellékelte az I. rendű panaszos részére szóló és neki kézbesített házkutatás elrendeléséről szóló határozatot, amely szerint a Btk. 290. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő üzletszerűen elkövetett vesztegetés büntetettének megalapozott gyanúja miatt folyamatban lévő büntetőügyben az I. rendű panaszossal szemben a Büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) 149. § (3) bekezdése alapján – figyelemmel a Be. 149. § (2) bekezdésére – házkutatást rendeltek el 2014. október 8-án.

A panaszos a határozatot megkapta, amellyel szemben panasszal élt, ezt a nyilatkozatát pedig aláírásával is hitelesítette 2014. november 4-én.

7) A rendőrség becsatolta az I. rendű panaszos által, az elrendelt házkutatással szemben előterjesztett panaszát elbíráló 2014. november 20-án kelt határozatot, amelyben a panaszt a vezető ügyész elutasította tekintettel arra, hogy az a Be. 195. § (4) bekezdése alapján alaptalannak minősül.

A határozat indokolása szerint a megyei rendőr-főkapitányságon büntetőeljárást folytat R. Á. és társai ellen, vesztegetés büntett megalapozott gyanúja miatt. A nyomozó hatóság 2014. október 8-án házkutatást rendelt el a Be. 149. § (1) bekezdése alapján – figyelemmel a Be. 149. § (2) bekezdésére is – az I. rendű panaszos tartózkodási helyén, amelynek

foganatosítására 2014. november 4-én került sor. Az elrendelő határozattal, illetve a házkutatással szemben az I. rendű panaszos gyanúsított, mint a házkutatással érintett személy panasszal élt.

Az I. rendű panaszos gyanúsított tartózkodási helyéül szolgáló ingatlanban a nyomozás során beszerzett adatok alapján a házkutatás elrendelésének feltétele fennállt, figyelemmel arra, hogy megalapozottan feltehető volt, hogy a házkutatás bizonyítási eszköz megtalálásához vezet. Így erre tekintettel a házkutatást elrendelő határozat törvényes és megalapozott volt, ezért az ellene bejelentett panaszt a rendelkező részben foglaltak szerint elutasította a vezető ügyész.

8) A 2014. november 4-én 6 óra és 6 óra 25 perc között foganatosított házkutatásról a rendőrség jegyzőkönyvet vett fel, amelyben az alábbiakat rögzítették.

Az I. rendű panaszos a házkutatás során az azt foganatosító rendőröknek átadja SIM kártyáját, illetve egy NOKIA típusú mobiltelefont, amelyeket a rendőrség nem foglalt le. Az I. rendű panaszos átad egy „Tanúsítványt”, amely 2014. február 22-én kelt, egy lapból áll. Emellett a házkutatást végrehajtó hatóságnak az I. rendű panaszos átad egy felnőttképzési szerződést és „Személy, Vagyonvédelmi és Magánnyomozói Szakmai Kamara Megyei Szervezete 1.” feliratú pecséttel ellátott, egy lapból álló dokumentumot. Emellett az I. rendű panaszos a II. rendű panaszos részére kiállított „Tanúsítványt” is átadott.

9) Az I. rendű panaszos előállításának végrehajtásáról szóló jelentés szerint 2014. november 4-én 6 órakor a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 29. § (1) bekezdés 1. pontja szerinti igazoltatást, az Rtv. 31. § (1) bekezdés szerinti átvizsgálást és az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja alapján előállítást hajtottak végre. Emellett az Rtv. 39. § (1) bekezdés b) pontja alapján a rendőrség az I. rendű panaszossal szemben magánlakásban foganatosított intézkedést. Az intézkedés során egyebekben kényszerítő eszköz alkalmazására nem került sor.

Az intézkedés alapjául szolgáló esemény rövid leírásánál szerepel, hogy az intézkedő rendőr a fenti napon T. S. r. zls. vezetésével, T. Á. r. őrm., R. A. r. őrm., H. D. r. őrm. társaságában, szolgálati gépjárművel. Az eligazításon elhangzottak szerint megjelent a rendőr D. területén, mivel a MRFK Gazdaságvédelmi Osztály munkatársai három fő előállításához kértek segítséget, mivel gyanúsítottként való kihallgatásuk vált szükségessé egy bűnügyben. A rendőr az esettel kapcsolatban megjelent az I. rendű panaszos lakcímén, ahol csengetésre maga a panaszos nyitott ajtót, akivel a rendőr közölte, hogy a fenti számú ügyvel kapcsolatosan gyanúsítottként való kihallgatás vált szükségessé és ezért elő fogják őt állítani a MRFK Gazdaságvédelmi Osztályára. A panaszos a tájékoztatást tudomásul vette. A rendőr az I. rendű panaszost a fentebbi napon 8 óra 30 perckor sérülés- és panaszmentesen átadta M. J. r. alezredesnek (MRFK Bü. Oszt. GV.)

Az I. rendű panaszos körözési nyilvántartásban nem szerepelt, hozzátartozók kiértesítését nem kérte.

Az intézkedésnél a helyszínen jelen voltak a MRFK Gazdaságvédelmi Osztály munkatársai 7 fővel, F. K. r. őrnagy vezetésével.

Az I. rendű panaszosnak az Rtv. 33. § (4) bekezdés szerinti tájékoztatót, valamint az előállítás idejéről szóló igazolást kiadták.

Tekintettel arra, hogy az előállítás oka 2014. november 4-én 11 órakor megszűnt, így a panaszost elbocsátották.

10) Az I. rendű panaszos előállításának ideje alatt tett nyilatkozatában aláírásával megerősítetten kijelentette, hogy a jogorvoslati jogaira vonatkozó tájékoztatást az Rtv. 92. és 93. §§-ai alapján megkapta; a vele szemben alkalmazott személyi szabadságot korlátozó intézkedéssel szemben panasszal nem él; élelmezést nem kért; betegségben nem szenved; sérülése a rendőri intézkedés során nem keletkezett és orvosi ellátásban sem részesült.

11) Az I. rendű panaszos előállításának végrehajtásáról szóló parancsnoki vélemény és kivizsgálás jog- és szakszerűnek, valamint arányosnak találta a panasszal szemben az Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pontja szerint végrehajtott igazoltatást, az Rtv. 31. § (1) bekezdés szerinti átvizsgálást, az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja szerinti előállítást.

12) A rendőrség mellékelte az I. rendű panaszos előállításának időtartamáról szóló igazolást, amely szerint a panaszos személyi szabadságát 2014. november 4-én 6 órától 11 óráig korlátozta a rendőrség a B. város, T. utca 4-6. szám alatt.

A panaszos aláírásával hitelesítetten kijelentette, hogy a személyi szabadságának korlátozása alatt sérülése nem keletkezett és panasszal nem kíván élni. Ezt követően szintén aláírásával igazoltan kijelentette, hogy az igazolás egy példányát átvette.

13) Az I. rendű panaszos gyanúsításával szemben panaszt terjesztett elő, amelyet az ügyészség 2014. november 12-én kelt határozatával elutasított, tekintettel arra, hogy az a Be. 195. § (4) bekezdése alapján – figyelemmel a Be. 196. § (6) bekezdésére is – alaptalannak minősül.

A határozat indokolása szerint a Megyei Rendőr-főkapitányság az I. rendű panaszost, mint gyanúsítottat 2014. november 4-én hallgatta ki.

A kihallgatásának alapjául szolgáló tényállás szerint, a rendelkezésre álló iratok – így különösen a feljelentés tartalma és mellékletei, a csatolt okiratok, a kihallgatott tanúk vallomásai és a lefoglalt bűnjelek alapján – az I. rendű panaszos megalapozottan gyanúsítható azzal, hogy mint – az egyes rendészeti feladatokat ellátó személyek tevékenységéről, valamint egyes törvényeknek az iskolakerülés elleni fellépést biztosító módosításáról szóló 2012. évi CXX. törvény 23. § (6) bekezdése alapján – kiegészítő képzésre és vizsgára kötelezett személy és vagyonőr egyébként egységesen fizetendő 12.000 forintos vizsgadíjon felül 5.000 – 13. 000 Forint közötti jogtalan előnyt adott a 2014. július 20-i vizsgát megelőzően a Személy- és vagyonvédelmi és Magánnyomozói Szakmai Kamara megyei Szervezet részére és érdekében eljáró R. Á., T. P. és Z. Á. gyanúsítottak részére, akik ennek fejében közreműködtek, hogy a tanúsítvány kiállítója kötelességét megszegve elintézzze, hogy a fenti szervezet által bonyolított vizsgán nem kellett megjelennie, illetve megjelenés esetén úgy vizsgázott, hogy a rendészeti feladatokat ellátó személyek, segédfelügyelők, valamint személy- és vagyonőrök képzéséről és vizsgáztatásáról szóló 68/2012. (XII. 14.) BM rendelet 4. § által meghatározott kötelező 16 órás képzésen nem kellett részt vennie, illetve garantált

volt részére a tanúsítvány megszerzése. A vizsgát követően kiállításra, a vagyonöröknek átadásra és így felhasználásra került a tanúsítvány.

Az I. rendű panaszos, mint gyanúsított fenti cselekménye egy rendbeli, a Btk. 290. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő vesztegetés bűntette, továbbá egy rendbeli a Btk. 345. §-ba ütköző és aszerint minősülő hamis magánokirat felhasználása vétsége megalapozott gyanújának a megállapítására alkalmas.

A panaszos ezen gyanúsításának ténye ellen jelentett be panaszt, amely a vezető helyettes ügyész szerint nem megalapozott, hiszen a rendelkezésre álló adatok alapján az I. rendű panaszos megalapozottan gyanúsítható a fenti bűncselekmény elkövetésével.

Így a fentiek alapján a nyomozó hatóságnak a Be. 179. § (1) bekezdése alapján fogatosított intézkedése törvényes és megalapozott volt, ezért az ellene bejelentett panaszt, mint alaptalant a rendelkező részben foglaltak szerint utasította el az ügyészség.

14) A rendőrség mellékelte az I. rendű panaszos gyanúsított kihallgatásáról 2014. november 4-én 8 óra 33 perc és 9 óra 50 perc között készült jegyzőkönyvet.

A panaszossal közölt tájékoztatásokat követően a panaszos a Be. 196. §-ában biztosított jogával élni kívánt, így úgy nyilatkozott, hogy gyanúsításának tényével szemben panaszt tesz. A panaszos megértette azt, hogy milyen bűncselekmény elkövetésével gyanúsítják és úgy nyilatkozott, hogy vallomást kíván tenni, amelyet aláírásával is megerősített.

A panaszos gyanúsított vallomásában elmondta, hogy a gyanúsításban megjelölt R. Á., K. K. és N. R. személyek számára ismeretlenek, róluk korábban sosem hallott és ilyen személyekkel nem is találkozott. Tekintettel arra, hogy nem dolgozik olyan munkakörben, amihez a vagyonőr bizonyítványra szükség lenne, így sosem használta fel ezt a tanúsítványt, így nem is követhetett el bűncselekményt.

Kérdésre elmondta az I. rendű panaszos, hogy emlékei szerint a II. rendű panaszos is és ő is 2006. körül tették le a személy- és vagyonőr vizsgát. Elmondta, hogy volt egy közös vállalkozásuk korábban, és mivel azt a vállalkozást be kellett fejezniük és másik munka miatt a II. rendű panaszosnak le kellett raknia ezt a vizsgát és azért, hogy inspirálja őt az I. rendű panaszos is letette a vizsgát.

Kérdésre elmondta, hogy a II. rendű panaszos munkahelyén működő B. S. Kft. kérte, hogy különbözeti vizsgát tegyenek le. A cég 2014. januárjában szólt erről, mivel törvény írta elő ennek meglétét. Azt az I. rendű panaszos pontosan nem tudja, hogy pontosan ki szervezte a vizsgával kapcsolatos ügyintézését, de a II. rendű panaszos egyszer csak hazament és mondta, hogy meg kell csinálni ezt a vizsgát. A Megyei Iparkamara B. város Ny. utcába kellett menniük letenni a vizsgát. Azt nem tudja a panaszos, hogy telefonon vagy személyesen történt-e a jelentkezésük. Egy személyre talán 12. 000 Forint volt a vizsgadíj, amit a II. rendű panaszos munkatársai összegyűjtöttek és befizették egy megjelölt bankszámlaszámra. Erről bizonylatot nem kaptak. Előtte el kellett mennie egy tanfolyamra, ami úgy lett volna, hogy egy a kamara által megjelölt napon lett volna a tanfolyam, majd rögtön ugyanazon a napon a vizsga. A tanfolyam az egyik kerületben lett volna, de az I. rendű panaszos nem emlékszik rá pontosan, hogy melyik utcában, talán az M. utcában. Mintha K. P. T. lett volna az épület

neve, ahová menniük kellett. Az I. rendű panaszos elmondta, hogy akkoriban a II. rendű panaszos folyamatosan beteg volt, hiszen volt egy autóbalesete és emiatt nem tudtak elmenni a megjelölt időpontban, ami egyébként februárban lett volna. Ezt jelezték a kamarának, azt már nem tudja, hogy ezt melyikük tette meg, de arra emlékszik a panaszos, hogy ő biztosan nem telefonált. Így kaptak egy másik időpontot, és így talán tavasszal valamikor vizsgáztak a Ny. utcában az Iparkamara épületében. Kérdésre elmondta, hogy a II. rendű panaszossal együtt, csak ketten vizsgáztak, hiszen a februári időpontból kimaradtak. A vizsga során két vizsgabiztos volt ott, az egyik valami L. nevű személy volt. A panaszos elmondta, hogy kaptak valamiféle füzetet, amit át kellett nézniük és ezen kívül volt egy előadás is. A végén felváltva kérdezték ki mindkét panaszost a füzet anyagából, ami a vizsga volt. Kérdésre elmondta, hogy a felnőttképzési szerződést is a vizsga után kellett aláírnia és a II. rendű panaszos is írt alá ilyen szerződést, de a panaszos nem tudja, hogy az hol van.

Kérdésre elmondta, hogy a II. rendű panaszos és munkatársai választották a Megyei Kamarát a vizsga elvégzésére, azt azonban nem tudja, hogy miért. Továbbá elmondta, hogy nem tudja vizsgázott-e még itt a kamarában valamilyen, általa ismert személy.

A kihallgatása során az I. rendű panaszos közölte, hogy amikor levizsgáztak a Ny. utcában tavasszal, akkor azon a napon írta alá a felnőttképzési szerződést. Láta, hogy milyen dátum szerepel rajta, de nem tulajdonított neki jelentőséget, azért mert a dátum a korábbi vizsgadátumra vonatkozott, amin nem tudtak megjelenni.

Kihallgatása során arról kérdezték az I. rendű panaszost, hogy tekintettel arra, hogy a szóban forgó dokumentum egy szerződés, ezért vajon miért nem tulajdonított neki jelentőséget főleg úgy, hogy abban a régi Ptk-ra hivatkoznak, tehát még az érvényességével is probléma van. Ezzel kapcsolatban a panaszos csak annyit közölt a rendőrséggel, hogy neki ez az egész nem volt fontos, hiszen csak a férje miatt csinálta meg a vizsgát.

Az előadó feltett kérdésére, amely szerint „A tanúsítvány kiállításának időpontja korábbi, mint az Ön által említett vizsga letételének az időpontja, ez hogy lehet?” csak annyit válaszolt a panaszos, hogy a tanúsítvány kiállításának az időpontjával sem foglalkozott, gondolta azt írták rá, amikor korábban lett volna a vizsga.

Az előadó kérdésére a panaszos elmondta, hogy tagja volt a Személy-, Vagyonvédelmi és Magánnyomozói Szakmai Kamarának, mert amikor 2006-ban letette a vizsgát, akkor még kötelező tagság volt, de ez később megszűnt, így már nem is tagja a kamarának.

A panaszos az „Ön fizette be a vizsgadíjat vagy a férje?” „ha igen, akkor kinek fizette, vagy adta oda a pénzt?” kérdésre a panaszos nem kívánt válaszolni, de annyit még elmondott, hogy a befizetett vizsgadíjon felül más pénzüsszeg befizetését nem kérték tőlük.

15) Az I. rendű panaszost folytatólagosan tanúként 2014. december 3-án 9 óra 50 perc és 11 óra 50 perckor hallgatták meg.

A panaszos részletes tájékoztatását követően, aláírásával hitelesítetten kijelentette, hogy a tájékoztatásokat megértette és azoknak a tudatában vallomást kíván tenni, amelyben elmondta, hogy a gyanúsítás módosítását megértette, azzal kapcsolatban a következőket kívánja előadni.

A folytatólagos kihallgatásra azért jelentkezett önként, hogy a korábbi vallomását részletesen módosítsa. Korábbi vallomásában arra a kérdésre, hogy a vizsgadíjat ő illetve a II. rendű panaszos kinek fizette nem nyilatkozott, viszont most e kérdésben is vallomást kíván tenni. Elmondta, hogy a G. Járási Hivatal alkalmazásában áll, és többek között a D. Polgármesteri Hivatal közigazgatási ügyeiben is dolgozik, heti rendszerességgel vesz részt személyesen a hivatal munkájában, és ennek során a jegyző (J. Gy.) közvetlen felettesének minősül. Idő közben ez a munkakapcsolat a jegyző elbocsátása miatt megszűnt, így mindenképpen nyilatkozni szeretne a fent feltett kérdésre is. A munkakapcsolat során talán egy ebéd alkalmával került szóba az I. rendű panaszos és a jegyző között, hogy neki illetve a II. rendű panaszosnak is van vagyónőr vizsgája, illetve hogy a jogszabályok által előírt különbözeti vizsga letétele számukra is szükséges. Az I. rendű panaszos számára annak ellenére szükséges, hogy a napi munkája során nem használja vagyónőr képzettségét. Ennek kapcsán J. Gy. elmondta, hogy ő vizsgáztatással is foglalkozik és tud segíteni a vizsgára történő jelentkezésben is. Konkrétan előnyt nem ígért, ez fel sem merült bennük, csupán a panaszos a II. rendű panaszossal abban bízott, hogy a jegyző által egy olyan bizottsághoz kerülhetnek, ahol nem olyan „szőrös szívék”, hanem jóindulatúak a vizsgáztatók. Ezzel kapcsoltában a jegyző annyit mondott, hogy megpróbálja majd egy ilyen bizottsághoz bejelenteni mindkét panaszost. A jegyző semmilyen plusz anyagi szolgáltatást nem kért tőlük és senki más sem a vizsga során. A vizsgadíjat, ami fejenként 12. 000 Forint volt készpénzben adta át az I. rendű panaszos a jegyzőnek, még 2013. augusztusában, amely úgy történt, hogy a D. Polgármesteri Hivatalban az I. rendű panaszos bevitte az irodájába és átadta neki. Erről sem nyugtát, sem bizonylatot, sem átvételi elismervényt nem adott a jegyző. A panaszos teljesen megbízott a jegyzőben, így abban a hitben volt, hogy az átadott összeget a vizsgadíjra használja majd fel. Az I. rendű panaszos emlékezete szerint 2013. augusztus 23-án lett volna egy vizsgaidőpont, azonban ekkor két napot a II. rendű panaszossal T. városban tartózkodtak, amikor hívta az I. rendű panaszost a jegyző, hogy aznap kellene vizsgázni. Értelemszerűen ekkor nem tudtak elmenni, amelyet telefonban jelzett is J. Gy.-nek. Ezt követően hosszú ideig nem volt vizsgaidőpont, 2014. januárjában a II. rendű panaszos pedig autóbalesetet szenvedett, több napot otthon lábadozott, majd ezt követően még tüdőgyulladást is kapott. Ennek okán több vizsgaidőpontot is elszalasztottak. Visszatérve az augusztus és január közötti időszakra, elmondta, hogy több alkalommal jelezte a jegyzőnek a II. rendű panaszos nyomására, hogy mikor lesz vizsga, mert a II. rendű panaszosnak szüksége lenne a tanúsítványra. Egy idő után annyit mondott neki, amennyiben nem tud vizsgaidőpontot szervezni a számukra, akkor adja vissza a vizsgadíjat. Erre a jegyző azt mondta, hogy be fogja tenni a panaszosokat a következő alkalomra. Az I. rendű panaszos a vizsga kapcsán elmondta, hogy J. Gy. szólt neki, hogy mikor lesz a vizsga, illetve megadta a vizsga helyét (B. város Ny. utca 4. szám), ami egyébként a Vagyonvédelmi Kamara Megyei Szervezetének címe. Pontos időpontról a panaszos nem tudott nyilatkozni, hogy mikor volt a vizsga, azonban ezzel kapcsolatban elmondta, hogy még hideg volt, amiből arra következtet, hogy emlékezete szerint pulóverben, télikabátban ment vizsgázni. A vizsgán két fő vizsgáztató vett részt, az egyikőjük talán L. keresztnévre hallgatott, míg a másiknak a nevét nem tudja, ő egy 50-55 év közötti férfi lehetett. A vizsgán a II. rendű panaszossal ketten vettek csak részt, más vizsgázó nem volt. A vizsgát követően aláírták a képzési szerződést, illetve ezt követően átvették a tanúsítványt, amit a szemük láttára írt alá a fentebb általa, L. keresztnéven megjelölt személy. Emlékezete szerint más iratot, jegyzőkönyvet nem kellett aláírniuk. A vizsgával kapcsolatban még annyit mondott el az I. rendű panaszos, hogy tételt nem kellett húzni, a L. néven megjelölt személy egy nyomtatott füzetből, felváltva kérdezte ki a panaszosokat. A vizsgát megelőzően oktatás nem volt, de itt szeretné megjegyezni az I. rendű panaszos, hogy mivel ekkor nem ismerte a vizsgáztatás jogszabályi hátterét, ezért azzal sem volt tisztában, hogy a vizsgát megelőzően oktatáson kell részt venniük.

Az I. rendű panaszos elmondta, hogy pontosan arra nem tud nyilatkozni, hogy a vizsgáztatásuk a tanúsítványon szereplő napon történt-e. Annyit hozzátenne, hogy így utólag a jogszabályt megismerve viszont már becsapva érzi magát, hogy egy olyan vizsgáért fizettek 12. 000 Forintot fejenként, ami nem a jogszabályi követelményeknek megfelelően történt. Határozottan kijelentette az I. rendű panaszos, hogy a 12. 000 Ft/fő vizsgadíjon felül sem J. Gy-nek, sem más személynek a vizsgával kapcsolatban plusz pénzt illetve egyéb juttatást sem ő, sem pedig a II. rendű panaszos nem fizetett ki. Ők a vizsgán megjelentek, letették a vizsgát, ezt követően kapták kézhez a tanúsítványt, amit ez által hamisnak minősítettek, hiszen az I. rendű panaszos nem tehet arról, hogy a vizsgáztatásuk nem a jogszabályoknak megfelelően történt. Azt viszont elismeri, hogy a képzési szerződést úgy írta alá, hogy annak tartalmáról nem győződött meg, azt a tanúsítvány megszerzése érdekében írta alá, mivel ez a munkaköréhez nem kellett, ezért nem bírt számára jelentőséggel, túl akart lenni rajta. Amennyiben jelentőséggel bírt volna, akkor biztosan megnézte volna alaposan a dokumentumot. Annyit tett még hozzá, hogy utólag az első gyanúsított kihallgatását követően szembesült azzal, hogy korábban J. Gy., mint munkatárs őt kérte meg arra, hogy egy adott számlaszámra, adott pénzüsszeget fizessen be, amellyel a megjegyzés rovatban a „vizsgadíj” szöveg szerepelt. Elmondta az I. rendű panaszos, hogy arra gondol, hogy azért őt kérhette meg erre, mert G-ön a bank közelében dolgozik. Tehát, amint mondta, a kihallgatását követően állt össze a kép, hogy a gyanúsításban szereplő R. Á. illetve az általa szívességből befizetett vizsgadíj kedvezményezettje egy és ugyanaz, akivel kapcsolatban továbbra is fenntartja, hogy személyesen nem ismeri, nem is találkozott vele, kapcsolatuk ezen személytelen pénzbefizetésben merült ki, amellyel kapcsolatban, illetve bármilyen az ő illetve más ügyben szereplő személyek között felmerülő vallomáskülönbség vonatkozásában vállalja a szembesítést.

A fent említett banki befizetésről a pénztárbizonylatot beszerezte oly módon, hogy a hivatalban megszólította J. Gy-öt és kérte, hogy ezt a bizonylatot részére adja át. Ő a vallomáshoz csatolt fénymásolatot adta át az I. rendű panaszosnak. Az I. rendű panaszos hangsúlyozza, hogy ezt szívességből tette meg, de ezt a szívességet vissza se akarta tanúsítani, hiszen J. Gy. ekkor a felettese volt, és nem akarta, hogy ebből nézeteltérés, vagy bármilyen probléma merüljön fel közöttük. Amennyiben a panaszos tudta volna, hogy mivel kapcsolatos ez a befizetés, akkor minden bizonnyal visszautasította volna a kérést, a függelmi viszonyokra tekintet nélkül.

16) A II. rendű panaszost 2014. december 4-én 14 óra 26 perc és 15 óra 35 perc között hallgatták meg, mint gyanúsítottat a Btk. 290. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő üzletszerűen elkövetett vesztegetés büntetvény megalapozott gyanúja miatt folyamatban lévő eljárásban.

A II. rendű panaszos a szükséges tájékoztatások megtörténtét és tudomásul vételét aláírásával hitelesítette, majd kijelentette, hogy a jogaira történő figyelmeztetést, tájékoztatást megértette és kijelentette, hogy vallomást kíván tenni.

A panaszos elmondta, hogy a gyanúsításban foglaltak egyáltalán nem úgy történtek, mint ahogy azt neki elmondták. 2013-ban kezdődött a történet. A II. rendű panaszos úgy emlékszik, hogy a törvény úgy jött ki, hogy 2013 végéig kellett letenni a szóban forgó vizsgát, majd ezt meghosszabbították júniusig. Akkor vagyönörként dolgozott egy cégnél (B. S. Kft.), ahol nyolcan voltak egy brigádban és mindannyiuknak le kellett vizsgázni. Összedobták a pénzt, de volt, aki azt mondta, hogy interneten keresztül jelentkezik be a vizsgára; a II. rendű

panaszos nem emlékszik arra, hogy ezt a kijelentést melyik kollégája tette. Tudták, hogy csak a pénzt kell befizetni, el kell menni vizsgázni és nem csinálnak ebből nagy ügyet. A tananyagot az internetről kellett letölteni. A többiek el is mentek vizsgázni, de a panaszos kimaradt, tekintettel arra, hogy autóbalesetet szenvedett. Kb. háromszor adtak neki vizsgaidőpontot, de valahogy sosem tudott elmenni. Aztán, valamikor 2014. január, február, vagy március környékén elment vizsgázni a B. város Ny. utcába, a Kamarába. A pontos időpontot nem tudja megmondani. Szóbeli vizsga volt, ketten vizsgáztattak, a nevükre nem emlékszik, de azt hiszi, ha látná a vizsgabiztosokat, akkor biztosan felismerné őket. Az egyikük ott írta alá a panaszos előtt a papírt, miután levizsgázott. A vizsga kb. 20 percig tartott. Leültek egy irodába, a II. rendű panaszos és az I. rendű panaszos, csak ők ketten voltak és hol a II. rendű, hol pedig az I. rendű panaszost kérdezték. Sok kérdést tettek fel mindkettőjüknek, amelyek a biztonsági örök feladatairól, felszereléséről szóltak. Miután levizsgáztak a kezükbe nyomták a papírt és hazamentek. Pénzt senkinek nem adott a vizsgáért és nem is kért tőle sem senki. A vizsgadíjon kívül mást nem fizetett. Azt nem tudja a vizsgadíjat milyen módon fizették be. Mivel a II. rendű panaszos nem volt kamarai tag, ezért kellett 12. 000 Forintot befizetnie, a kamarai tagoknak olcsóbb volt a vizsga. A gyanúsításban felsorolt nevek nem ismerősök a számára, soha nem hallott róluk, nem ismeri őket.

A II. rendű panaszos a feltett nyomozói kérdésre („Az önöknél megtartott házkutatás során lefoglalt tanúsítványokon 2014. február 22-i dátum szerepel, az I. rendű panaszosnak kiállított felnőttképzési szerződés pedig 2014. február 6-án kelt, mi ennek az oka?”) azt válaszolta, hogy nem tudja, lehet, hogy mivel az egész történet sokáig elhúzódott ezért térnek el a dátumok.

17) A II. rendű panaszost 2014. december 3-án 12 óra 42 perc és 13 óra 26 perc között hallgatták meg folytatólagosan.

A panaszos vallomásaiban elmondta, hogy a korábban tett vallomását részben módosítani szeretné, hiszen a korábbi kihallgatása során a feltett kérdésre, amely arra vonatkozott, hogy a vizsgadíjat az I. rendű panaszossal együtt kinek fizették be a választ megtagadta, illetve nem válaszolt, azonban most nyilatkozni szeretne ezzel kapcsolatban. A II. rendű panaszos elmondta, hogy az említett vizsgadíjat, ami fejenként 12. 000 Ft volt J. Gy. részére adták át. J. Gy., mint D. Község jegyzője az I. rendű panaszosnak a munkatársa, illetve közvetlen felettese volt. Az I. rendű panaszos, mint a G. Polgármesteri Hivatal alkalmazottja, többek között heti rendszerességgel végez munkát a D. Polgármesteri Hivatalban is. Ezen alkalmakkor közte és a jegyző között alá-fölérendeltségi viszony van. Egy beszélgetés során a jegyző említette, hogy ő vizsgáztatással is foglalkozik és tud segíteni nekik a vagyionőr vizsga kapcsán. Ez a segítség csupán annyiban merült ki, hogy a jegyző azt ígérte, hogy majd bejelenti a panaszosokat. A panaszosok ettől többet nem kértek tőle, viszont a jegyző által felkínált lehetőséggel éltek és ezért megfizették a jegyzőnek a 12. 000 Forintos vizsgadíjat. Ezt az I. rendű panaszos személyesen adta át J. Gy.-nek, a II. rendű panaszos emlékezete szerint 2013. augusztusa körüli időben. Az első lehetőség, hogy levizsgázzanak 2013. augusztus 23-án lett volna, azonban erre a vizsgára nem tudtak elmenni, mert a felesége nyert egy Wellness hétvégét T. városba és ezen vettek részt. Emlékezete szerint a pihenésük hétvégére esett, és a vizsga is ugyanezen a hétvégének a szombatján lett volna esedékes, így azon nem tudtak részt venni. Ezt követően hosszú ideig nem volt vizsgalehetőség, majd 2014 januárjában lett volna, azonban a panaszos autóbalesete miatt nem tudott ezen részt venni, így az I. rendű panaszos sem ment vizsgázni. A következő lehetőség 2014. februárjában volt, amikor részt is vettek a vizsgán. A vizsga helyszínét és időpontját J. Gy. közölte velük. A

pontos dátumra nem emlékszik, azonban azt tudja, hogy a délelőtti órákban történt a vizsga, a helyszíne pedig B. város Ny. utca volt, mégpedig a Vagyonvédelmi Kamara Megyei épületében. Az épületben kettő vizsgáztató volt, illetve a panaszosok, rajtuk kívül többen, aznap nem vizsgáztak. Azt előre nem tudták, hogy csak ketten lesznek a vizsgán, azonban a II. rendű panaszos arra gondolt, hogy ez azért lehet, mert a jegyzőnek vannak kapcsolatai, kollégái, akik révén a sok noszogatásuk hatására elintézte ezt az időpontot. A vizsga úgy zajlott, hogy a fiatalabbik vizsgabiztos egy nyomtatott füzetből felváltva kérdezgette mindkettőjüket, kb. egy fél órán keresztül, majd a végén közölte velük, hogy sikeres vizsgát tettek. A másik férfi szintén jelen volt, egy helyiségben volt velük, viszont valamit a számítógépen nézett. A vizsgát követően mindkét panaszos aláírta a képzési szerződést, illetve ezt követően átadták számukra a tanúsítványokat. Az I. rendű panaszos elmondta, hogy a képzési szerződést nem olvasta, azt úgy írta alá, arra viszont nem tud nyilatkozni, hogy a tanúsítványt a vizsgáztató a szemük előtt írta-e alá, vagy már alá volt írva.

Az I. rendű panaszos a feltett kérdésre válaszolva elmondta, hogy a képzési szerződés és a tanúsítvány keltezése közötti eltérését csak az első kihallgatása során vette észre, azt korábban nem figyelte meg, illetve azt sem, hogy a tanúsítványon nem a Ny. utca szerepel a vizsga helyszínéül. Elmondta azt is, hogy őt a tanúsítvány megszerzése érdekelt, ezt a vizsgát egy szükséges rossznak tartotta, de ennek ellenére felkészülten érkezett ő is és az I. rendű panaszos is a vizsgára.

A feltett kérdésre válaszolva elmondta, hogy a 12. 000 Forintos hivatalos vizsgadíjon felül sem J. Gy-nek, sem más személynek nem fizetettek plusz pénzt, nem adtak plusz juttatást. Elmondta azt is, hogy a kihallgatása során megadott telefonszámot már több éve használja, az az ő használatában van és a fent leírt vizsga során is nála volt.

18) A II. rendű panaszos is panasszal élt gyanúsításának tényével szemben, amelyet az ügyészség 2014. november 12-én meghozott határozatával elutasított tekintettel arra, hogy az a Be. 195. § (4) bekezdése alapján, valamint figyelemmel a Be. 196. § (6) bekezdésére alaptalan.

Tekintettel arra, hogy a határozat indokolása szinte szó szerinti egyezést mutat az I. rendű panaszos panaszát elutasító, jelen fejezet 12. alpontjában ismertetett határozattal, így azt a Testület nem ismétli meg, hiszen abban új, érdemi információ nem szerepel.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a 30/2011. (IX. 22.) a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – a panaszosok kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításra jutott.

1) A Testület a panaszbeadványban foglaltak kapcsán elsőként azt értékelte, hogy a hatásköri szabályai a sérelmezett események vizsgálatát mennyiben teszik lehetővé.

Mindkét panaszos sérelmezte azt, hogy velük szemben büntetőeljárás indult, hiszen álláspontjuk szerint nem követték el azt a jogellenes cselekményt, amellyel őket gyanúsítják. Kifogásolják a velük szemben, a büntetőeljárás nyomozati szakában foganatosított

intézkedéseket, így nevezetesen a házkutatást, a gyanúsított kihallgatást és a rabosítást. Mindkét panaszos teljes erkölcsi és anyagi kártérítést követelt beadványában. Az I. rendű panaszos külön sérelmezi a rendőr-főkapitányságra történő előállítását, amelynek során a rendőrök nem vették figyelembe azt, hogy súlyosan beteg, amelyet – álláspontja szerint – többször, nyomatékosan jelzett az intézkedést foganatosító rendőröknek. Kifogásolja továbbá azt, hogy a rendőri intézkedés maga félelemkeltő volt és alkalmas volt arra, hogy a panaszos jó hírnevét sértse, hiszen a panaszost több személy szeme láttára szállították el a lakásától. Ezen kívül a panaszos ok-okozatilag összefüggést lát az intézkedés, a megindult büntetőeljárás és jó hírvének sérelme között, hiszen véleménye szerint a helyben kialakult jó hírneve helyrehozhatatlanul sérült.

A Testület hatáskörével kapcsolatban hivatkozik az Rtv. 92. § (1) bekezdésére, amely szerint azon rendőri intézkedéseket és mulasztásokat vizsgálhatja, amelyek az Rtv. IV., V., VI. fejezetek alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség, etc.),
- a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházat- csomagjarmű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés, etc.)
- kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás, etc.), tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

a) A panaszosok büntetőeljárás keretében foganatosított cselekmények jogosságát vitatják, így kifogásolják a házkutatást és a gyanúsított kihallgatást, amelyek kapcsán a Testület a következőkről tájékoztatja a panaszosokat.

A Testület hatásköre vizsgálatánál figyelemmel volt a legfőbb ügyész helyettesének NF.8380/2010/8-I. sz. alatti, 2010. október 7-én kelt, a testületi hatáskör kérdésében írt levelére, amely szerint a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) 196. §-a szerint panasz „célja a nyomozás során a hatékony jogorvoslat lehetőségének biztosítása a nyomozó hatóság vagy az ügyész határozatába (Be. 169. §) nem foglalt döntésével, intézkedésével (pl. gyanúsítás közlése) szemben, vagy az intézkedés elmulasztása miatt. A panaszt a büntetőeljárás szabályai szerint kell elbírálni”. Ezért a legfőbb ügyész helyettes a Be. 60. §-ának (1) bekezdésében és a 77. §-ának (2) bekezdésében írt, a büntetőeljárás során végzett eljárási cselekmények általános alapelvei mellett is úgy véli, a Be. 196. §-ában foglalt panasz a büntetőeljárás törvényben szabályozott intézkedés alkalmazásának elrendelése, vagy az intézkedésről való döntés elmulasztása miatti jogsérelem esetén terjeszthető elő.

Az Rtv. IV., V., VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértésével, intézkedéssel vagy annak elmulasztásával, illetve a kényszerítő eszköz alkalmazásával összefüggő jogsérelem elbírálása – függetlenül attól, hogy milyen eljárásban kerül rá sor – az Rtv. 92 – 93/B. §§-ok tekintendők irányadónak, amennyiben a sérelem tárgya a rendőr magatartása, az intézkedés kiválasztásának és foganatosításának a módja.

Az ügyész tehát a nyomozó hatóság által foganatosított (vagy elmulasztott) eljárási cselekmény megalapozottságát, a büntetőeljárás törvénynek megfelelő voltát vizsgálhatja, abban azonban nem foglalhat állást, hogy a végrehajtás módja az Rtv. rendelkezéseinek megfelelt-e.

A hivatkozott rendelkezésekből kiderül, hogy a Testület nem rendelkezik hatáskörrel a büntetőeljárás keretében foganatosított nyomozati cselekmények felülvizsgálatára, hiszen arra az ügyészség rendelkezik hatáskörrel. Ez alapján a Testület nem vizsgálhatja meg azt, hogy a panaszosok valóban elkövették-e a terhükre rótt cselekményt, amely alapján velük szemben eljárás indult, így nem foglalhat állást a panaszosok bűnösségének kérdésében. A gyanúsítással szemben a Be. 195. § (1) bekezdése szerint panasszal lehet élni, amellyel jelen büntetőeljárásban a panaszosok kétszer is éltek, így igénybe vették a számukra biztosított jogorvoslati lehetőségeket.

A házkutatás kapcsán is jelzi a Testület, hogy a Be. 195. § (1) bekezdésére figyelemmel a panaszosoknak lehetősége volt panaszt előterjeszteni a házkutatással szemben, hiszen a Be. jelen szakasza értelmében a házkutatást elrendelő határozat közlésétől van lehetősége az érintetteknek a közléstől számított nyolc napon belül panasszal élni. A panaszosok ezzel a jogszabályi lehetőségükkel éltek is a büntetőeljárás során.

A gyanúsítottkénti kihallgatás kapcsán a jogorvoslatot a Be. 196. § (1) bekezdése biztosítja, amely értelmében az ügyész vagy a nyomozó hatóság intézkedése vagy intézkedésének elmulasztása amennyiben valakinek a jogait vagy érdekeit közvetlenül sérti, akkor a tudomásszerzéstől számított nyolc napon belül panaszolni a sérelmezett intézkedést. Így jelen szakaszra tekintettel a Testület hatáskörének hiányában nem vizsgálhatta meg a panaszosok gyanúsítottkénti kihallgatását.

Tekintettel a fentiekben kifejtettekre a Testület hatáskörének hiányára figyelemmel nem vizsgálhatta azt meg, hogy a panaszosok valóban elkövették-e a terhükre rótt cselekményt, továbbá nem vizsgálhatta meg, hogy kellő gyanú alapján indították meg a panaszosokkal szemben a büntetőeljárást és foganatosították velük szemben az egyes nyomozati cselekményeket. Szintén hatáskörének hiányára tekintettel a Testület nem tudta érdemben megvizsgálni a panaszosok lakásában foganatosított házkutatást és a gyanúsítottkénti kihallgatásukat sem.

b) A panaszosok sérelmezték azt, hogy őket rabosították.

A bűnügyi nyilvántartási rendszerről, az Európai Unió tagállamainak bíróságai által, a magyar állampolgárokkal szemben hozott ítéletek nyilvántartásáról, valamint a bűnügyi és rendészeti biometrikus adatok nyilvántartásáról szóló 2009. évi XLVII. törvény (továbbiakban: Rabs. tv.) az alábbiak szerint kötelezővé teszi a gyanúsítás közlése után a büntetőeljárás gyanúsítottainak és bizonyos azonosító jegyeinek (fénykép, tenyér- és ujjlenyomat) nyilvántartásba vételét, amit mindenki köteles tūrni, jogorvoslatnak azzal szemben nincs helye.

A Rabs. tv. 6. § (1) bekezdése szerint a személyazonosító adatok és fényképek nyilvántartásában az érintett arcképmását nyilván kell tartani, ha a) bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt büntetőeljárás alá vonták, vagy b) a bíróság vele szemben bűnösséget megállapító jogerős ítéletet hozott.

A Rabs. tv. 44. § (1) bekezdése szerint a büntetőeljárás alá vont személyek ujj – és tenyéryomatainak nyilvántartásában annak a büntetőeljárás alá vont személynek az ujj – és tenyéryomatát kell nyilvántartani, akit – egyebek mellett – közokirat-hamisítás elkövetésének megalapozott gyanúja miatt büntetőeljárás alá vontak.

A rögzítés módját a Rabs. tv. 92-93. §§-ai rendezik, amely szerint a büntetőeljárás alá vont személy arcképmásának rögzítéséről a 6. § (3) bekezdése szerinti nyomozó hatóság vagy ügyészség a megalapozott gyanú közlését követően haladéktalanul gondoskodik. A nyilvántartott személy köteles alávetni magát az arcképmás rögzítésének, ellenszegülése esetén vele szemben testi kényszer alkalmazható. A büntetőeljárás alá vont személyek ujj- és tenyéryomatainak nyilvántartásába e törvény alapján felvételre kerülő ujj- és tenyéryomat levételéről a 46. § szerinti nyomozó hatóság vagy ügyészség a megalapozott gyanú közlését követően haladéktalanul gondoskodik.

A fentebb részletezett szabályok alapján egyértelműen megállapítható, hogy a panaszosok által sérelmezett rendőrségi eljárást nem az Rtv., hanem másik jogszabály határozza meg. Ebből az is következik, hogy a kifogásolt rendőri fellépést, vagyis a panaszos rabosítását, illetőleg annak módját a Testület hatáskör hiányában, jelen eljárás keretében nem vizsgálhatta.

Tehát a Testület hatáskörének hiányában nem tudta vizsgálni a panaszosok rabosítására vonatkozó kifogásait.

c) A panaszosok a velük szemben elkövetett jogsértő cselekményekre tekintettel teljes anyagi és erkölcsi kártérítést követelnek.

A fentebb meghatározott, Rtv-beli szakaszok egyértelműen meghatározzák a Testület hatáskörét, így abból kitűnik, hogy a polgári jog, így a magánjog területére tartozó kérdésben a Testület nem foglalhat állást, tekintettel arra, hogy mindkét panaszos a rendőrség kárfelelősségének a megállapítását, valamint ez alapján kártérítés megítélését kívánja meg. A panaszosok polgári bíróság előtt, polgári eljárás keretén belül szerezhethetnének érvényt kártérítési igényüknek. Az eljárás lefolytatására tehát a Testület nem, hanem a polgári bíróság rendelkezik hatáskörrel.

A fentiekben kifejtettek alapján a Testület tehát nem folytathat le, a polgári bíróság hatáskörébe tartozó eljárást, így nem foglalhat állást a rendőrség kárfelelősségének a kérdésében.

IV.

A Testület ellenben hatáskörére tekintettel megvizsgálta azt, hogy kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában foganatosítottak-e az I. rendű panaszossal szemben előállítást; valóban megfélemlítő volt-e a rendőri intézkedés; sérthette-e az I. rendű panaszos jó hírnévhez való alapvető jogát és hogy a rendőrök valóban figyelembe vették avagy sem azt, hogy a panaszos szívbeteg az intézkedésük folyamán.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosok Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében rögzített emberi méltósághoz, a IV. cikk (1) bekezdésében foglalt személyi szabadsághoz és a VI. cikkében foglalt jó hírnévhez való jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület érdemben elsőként az I. rendű panaszos előállítását vizsgálta meg.

a) A jogalap vonatkozásában az alábbi következtetésre jutott a Testület.

A rendőrség tájékoztatása szerint a panaszost az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja alapján állították elő a rendőrkapitányságon, tekintettel arra, hogy a panaszossal szemben felmerült a gyanú a Btk. 290. § (1) bekezdésbe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő bűncselekmény elkövetésére. A megindult büntetőeljárás keretében házkutatást foganatosítottak a panaszos lakásán, ahol a panaszos a rendőrség felszólítására olyan dokumentumokat, szerződést adott át, amelyek a panaszossal korábban felmerült gyanút tovább erősítették, így a rendőrség az Rtv. fentebb hivatkozott szakaszára tekintettel, további nyomozati cselekmények elvégzésére tekintettel a panaszost előállította a kapitányságra, ahol rabosították és mint gyanúsítottat hallgatták meg.

Az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja szerint a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható.

A panaszossal szemben, a vele szemben foganatosított előállításkor a Btk. 290. § (1) bekezdésbe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő vesztegetés bűncselekmény gyanúja merült fel. A Btk. hivatkozott szakasza szerint „aki gazdálkodó szervezet részére vagy érdekében tevékenységet végző személynek vagy rá tekintettel másnak azért ad vagy ígér jogtalan előnyt, hogy a kötelességét megszegje büntetést követ el...”/ „...és egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, ha a vesztegetést bünszövetségben vagy üzletszerűen követik el.”

Ezen a ponton a Testület szükségesnek tartja, hogy utaljon töretlen gyakorlatára, ami szerint a bűncselekmény gyanúját a panaszeljáráásban kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja. Az Rtv-ben rögzített hatásköri szabályok szerint ugyanis a Testület nem veheti át a büntetőeljárást lefolytató hatóság szerepét, azonban ha nem végezné el a rendőri intézkedés alapjául szolgáló cselekmény értékelését, akkor amikor a rendőrség az intézkedés alapjaként bűncselekmény gyanújára hivatkozik, az alapjog-korlátozás vizsgálata üresedne ki.

A fentiek alapján a Testület azt vizsgálta, hogy a gyanúnak az adott intézkedéshez szükséges foka – amely a gyanúsításhoz szükséges megalapozott gyanúnál alacsonyabb szintű gyanú – fennállt-e. Ezzel összefüggésben a Testület fontosnak tartja hangsúlyozni: nem abban a kérdésben foglal állást, hogy a panaszos követett-e el bűncselekményt vagy sem, hanem csupán abban, hogy az adott helyen és időben rendelkezésre álló adatok alapján a rendőr gondolhatta-e azt, hogy a panaszossal szemben felmerül a bűncselekmény elkövetésének (a megalapozott gyanú szintjénél) alacsonyabb fokú gyanúja. Amennyiben igen, úgy a rendőri intézkedés akkor is jogszerű lehet, ha utóbb a nyomozás azt állapíthatja meg, hogy az érintett nem követett el bűncselekményt, vagy a bűncselekmény elkövetése nem bizonyítható.

A fenti körülményekre tekintettel a Testület megítélése szerint nem volt nyilvánvalóan megalapozatlan az a rendőri vélemény, hogy a panaszos összefüggésbe hozható az elkövetett bűncselekménnyel. A rendőrség konkrét információk, bizonyítási eszközök birtokában (szerződések, okiratok, banki átutalásról szóló bizonylatok, nyilvántartások) indított büntetőeljárást a Nemzeti Védelmi Szolgálat feljelentése alapján üzletszerűen,

bűnszövetségben elkövetett vesztegetés gyanúja miatt. A panaszossal szemben ezen dokumentumokból nyert információk alapján merült fel a gyanú és vált az eljárásban gyanúsítottá. A házkutatás, mint nyomozati cselekmény foganatosítása során az I. rendű panaszos a rendőrség felszólítására olyan szerződést és dokumentációkat adott át, amelyek ezt a gyanút tovább erősítették. Erre tekintettel vált indokolttá a panaszos kapitányságra történő előállítás, hiszen a gyanú további megalapozása és a büntetőeljárás sikeres lefolytatása érdekében további információ beszerzésére volt szükség. Így erre tekintettel a rendőrség a panaszost a további nyomozati cselekmények elvégzése érdekében állította elő.

A fentiekben kifejtettekre tekintettel a Testület álláspontja szerint az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja megfelelő jogalapot szolgáltatott az előállításhoz, hiszen megítélése szerint a panaszossal szemben fennállt az intézkedés elején a bűncselekmény elkövetésére vonatkozó gyanú. Az előállítást pedig pont azért foganatosította a rendőrség, hogy a panaszossal szemben további cselekményeket foganatosítsanak, amelyek a gyanút megalapozzák, gyengítik, vagy akár kizárják.

Erre tekintettel a Testület szerint nem sérült az I. rendű panaszos személyi szabadsághoz való alapvető joga az előállítása kapcsán.

b) Mivel azonban az idézett rendelkezés az előállítás végrehajtását az abban foglalt feltétel teljesülése esetére – vagyis ha az intézkedés alá vont személyt érintő gyanú fennáll – nem kötelező jelleggel írja elő, hanem az intézkedő rendőrnek mérlegelési jogkört biztosít, a Testület a rendőri intézkedést az arányosság követelményére figyelemmel is szükségesnek tartotta értékelni.

Az Rtv. 15. §-a ugyanis kimondja, hogy a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül pedig azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.

A konkrét esetben a Testület álláspontja szerint a panaszossal szembeni rendőri intézkedés foganatosítását a panaszossal szemben bűnszövetségben, üzletszerűen elkövetett vesztegetés elkövetésének gyanúja indokolta. A panaszossal szemben felmerült gyanút a rendőrség birtokában álló bizonyítási eszközök keletkeztették, így a panaszossal szemben felmerült gyanú kizárása, megalapozása, vagy gyengítése érdekében további érdemi cselekmények elvégzése volt indokolt. Tekintettel arra, hogy adott időben és helyen a rendőrség rendelkezésére nem állt kevésbé jogkorlátozó eszköz, mint az előállítás annak érdekében, hogy a panaszost, mint gyanúsítottat meghallgassák, így a rendőrség a panaszos Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja szerinti előállítása mellett döntött. Az előállítás foganatosítását indokolta a bűnüldözési érdek a cselekmény mielőbbi felderítése érdekében is.

Így a fentiekben kifejtett tények megalapozták a panaszos előállítása arányosságának a megállapíthatóságát. Tekintettel arra, hogy a panaszost súlyos korrupciós bűncselekmény elkövetésével vádolták, így erre tekintettel további eljárási cselekmények végrehajtása vált indokolttá, amelyet csak úgy tudtak a rendőrök foganatosítani, hogy ha a panaszost személyi szabadságában korlátozzák. Adott időben és helyen nem állt a rendőrök rendelkezésére más, kevésbé jogkorlátozó eszköz, hiszen a társadalomra különösen veszélyes bűncselekmény, a

bűnüldözési érdek jelen esetben elsőbbséget élvezett a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető jogával szemben.

Mindezekre tekintettel a Testület a panaszos előállítását arányosnak ítélte meg, így álláspontja szerint nem sérült az I. rendű panaszos személyi szabadsághoz való joga.

c) A Testület a panaszos előállításának időtartama kapcsán az alábbi megállapításokat teszi.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

A Szolgálati Szabályzat 30. §-ának (3) bekezdése szerint az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdésében meghatározott ideig tart.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése főszabályként a „szükséges” időt jelöli meg és csak végső korlátként, határozza meg a 8 órás (illetve indokolt esetben, külön alaki feltételek mellett a további 4 órás) időtartamot. Felhívja a Testület a figyelmet az előállítás intézményének a személyi szabadságot súlyosan korlátozó jellegére, amelyre értelemszerűen vonatkozik az Rtv. 15. § (1) bekezdésében meghatározott azon általános arányossági követelmény is, mely szerint „a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával”.

A rendelkezésre álló iratok és felvételek alapján közelítő pontossággal rekonstruálható, hogy mi történt az előállítás időtartama alatt. Az igazolás szerint a panaszost 2014. november 4-én 6 óra és 11 óra között korlátozták személyi szabadságában, majd tekintettel arra, hogy az előállítás oka megszűnt szabadon bocsátották a kapitányság épületéből. A panaszos előállítása így összesen 5 órán keresztül tartott, amely időtartamon belül a rendőrség házkutatást fogatosított, beszállították a kapitányságra, átadták a nyomozónak, rabosították, gyanúsítottként hallgatták ki, kiállították a szükséges dokumentációkat, majd végül szabadon bocsátották.

A panaszossal szemben 6 óra és 6 óra 25 perc között fogatosították a házkutatást, majd beszállították a kapitányságra, amely a GoogleMaps program tanúsága szerint – a forgalomra tekintet nélkül – kb. 50 – 60 percet vehetett igénybe, így vélelmezhetően a kapitányságra a panaszos 7 óra 30 perc körül érkezhett meg, ahol befogadását követően 8 óra 30 perckor adták át a nyomozónak. A panaszost 8 óra 33 perc és 9 óra 50 perc között hallgatták meg, mint gyanúsítottat, majd rabosították. A rabosítás vélelmezhetően kb. 1 órát vehetett igénybe, így a panaszossal szemben az érdemi cselekményeket 10 óra 50 perc körüli időpontban a rendőrség elvégezhette.

Így erre tekintettel a Testület álláspontja szerint a rendőrség az előállítás során késedelem nélkül, rendkívül gyorsan fogatosította az érdemi cselekményeket a panaszossal szemben, így nem telt el olyan időintervallum, amely során indokolatlanul várakoznia kellett volna a panaszosnak, így a Testület véleménye szerint az előállítás időtartama kapcsán nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való alapvető joga.

A Testület az elvégzett vizsgálat alapján megállapította, hogy a rendőrség betartotta az Rtv. 15. §-ban meghatározott arányosság követelményét az előállítás időtartama kapcsán, így erre tekintettel a Testület álláspontja szerint az I. rendű panaszos személyi szabadsághoz való alapvető joga nem szenvedett sérelmet.

2) Az I. rendű panaszos beadványban a jó hírnevének sérelmeként élte meg azt, hogy öt kb. hét fő rendőr, fényes nappal, több személy szeme láttára hurcolta végig D. község utcáján. Ezt a fajta bánásmódot hivatalához méltatlannak tartotta, sőt az ezután vele szemben végrehajtott cselekményekről az a véleménye, hogy tekintet nélkül a büntetőeljárás lezárásaként születő felmentő ítéletre, mégis mind alkalmas a jó hírnévhez való jogának a megsértésére.

A rendőrség határozottan visszautasította a panaszos által közölt információk valóságtartalmát, tekintettel arra, hogy a panaszossal szemben nem intézkedett hét fő rendőr és nem hurcolták végig a község utcáján, hiszen a rendőrség kisbusz, amellyel a panaszost később a kapitányság épületébe szállították a panaszos lakása előtt parkolt, így a panaszos úgy szállt be a gépjárműbe, hogy senki sem láthatta. A rendőrség arról is tájékoztatta a Testületet, hogy a novemberi időpontra tekintettel és arra, hogy 7 óra előtt foganasították a cselekményt a panaszossal szemben még nem világosodott ki, az időjárás ködös volt. Ezen kívül a panaszos lakása egy mellékutcában található, amely nem egy forgalmas környék. Emellett a rendőrség azt is határozottan közölte a Testülettel, hogy az intézkedés időpontjában senki sem tartózkodott az utcán, így senki nem láthatta azt, hogy a panaszossal szemben intézkednek.

Tekintettel az Rtv. 15. §-ának (1) bekezdésére, amely szerint a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával.

A Testület gyakorlatában rendszeresen előfordulnak olyan ügyek, amelyekben a rendőri intézkedés nyilvános helyen, alkalomadtán szomszédok, vagy munkatársak szeme láttára zajlik. A Testület rendszerint abból indul ki hasonló esetekben, hogy a nyilvánosság bizonyos mértékig elkerülhetetlenül a rendőri intézkedések velejárója.

A Testület jelen esetben elfogadta a rendőrség által előadott információkat. A GoogleMaps program tanúsága szerint a panaszos lakása valóban egy kis mellékutcában található, ahol vélelmezhetően nincs nagy hajnali/reggeli forgalom. Az időjárási adatok is nagy valószínűséggel megfelelnek a valóságnak, így valószínűleg nem tartózkodhatott a panaszos által leírt tömeg a mellékutcában. Erre tekintettel a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos jó hírnévhez fűződő alapvető joga a rendőri intézkedés foganasítása kapcsán.

A Testület véleménye szerint nem sérült az I. rendű panaszos jó hírnévhez való joga a rendőri intézkedés kapcsán.

A Testület továbbá jelzi, hogy a jó hírnévhez való jog sérelme és a megindított büntetőeljárás közötti okozati összefüggést hatásköri szabályai értelmében nem tudta megvizsgálni, valamint utal arra is, hogy konkrét információk hiányára tekintettel a kérdés kapcsán állást sem tudott volna foglalni abban, hiszen a panaszos nem jelölte meg, hogy ezt a sérelmet hogyan látja realizálódni.

3) Az I. rendű panaszos többször jelezte a rendőröknek azt, hogy súlyosan beteg, szívbetegségben szenved, azonban a rendőrök erről nem akartak tudomást venni az eljárás során.

A rendőrség jelen kifogás valóság alapját is határozottan elutasította, hiszen tényelődásuk szerint a házkutatás során a panaszos jelezte, hogy szívbeteg, de azt nem mondta, hogy súlyosan és azt sem mondta, hogy az intézkedés számára esetleg megterhelő lenne. Annyit mondott, hogy beveszi a gyógyszerét, csomagol magának ennivalót. Ezt a rendőrök megértették és vártak, amíg elkészül, ezt követően szállították be a kapitányságra.

Az Rtv. 2. §-a szerint „a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.” A 18. § (2) bekezdése szerint a rendőrség gondoskodik a fogvatartott elhelyezéséről, a fogvatartás miatt bekövetkező egészségkárosodás megelőzéséhez szükséges ellátásáról.

A Testület jelen kifogás kapcsán feloldhatatlan ellentmondást tapasztalt a rendőrség és a panaszos által közöltékben, amelyet a rendelkezésére álló korlátozott számú bizonyítási eszközzel és a rendelkezésére álló bizonyítékok birtokában nem tudott feloldani. Így nem tudott egy olyan történeti tényállást megállapítani, amelynek birtokában a panaszosi sérelmet meg tudta volna a Testület érdemben megvizsgálni, így emiatt a Testület úgy határozott, hogy az I. rendű panaszos emberi méltóságához való jogának a sérelme nem megállapítható.

A fentiekre tekintettel a Testület véleménye szerint az I. rendű panaszos emberi méltóságához való jogának a sérelme nem megállapítható.

4) Az I. rendű panaszos a végrehajtott rendőri intézkedést félelemkeltőnek tartotta, álláspontja szerint a köznyelvben sokszor emlegetett rendőri „túlkapást” valósított meg a rendőrség a sérelmére.

A rendőrség a rendőri fellépés kapcsán előadta, hogy az megfelelt a hatályos normáknak.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdés második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. A rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerül – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelem és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel összhangban ugyanis az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.

A Testület ezzel kapcsolatban szükségesnek tartja kiemelni a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexét, amelynek 1. pontja előírja: a rendőr „önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „a

rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit (...) indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz (...) megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület továbbá jelen esetben is irányadónak tartja a korábbi állásfoglalásaiban [lásd pl. a 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás indokolása II. részének 3. pontját] megfogalmazottakat, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, így az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

Tekintettel arra, hogy a panaszos érdemben nem nyilatkozott atekintetben, hogy mennyiben és hogyan érezte magát a rendőri fellépést félelemkeltőnek, így a Testület a kellő számú bizonyíték hiányában nem tudott egy olyan történeti tényállást kialakítani, amely alapján a kifogást érdemben megvizsgálhatta volna. Így véleménye szerint a panaszos emberi méltósághoz való jogának a sérelme nem megállapítható a rendőri fellépés kapcsán, hiszen a panaszos érdemben nem hozott a Testület tudomására olyan információkat, amelyekből kiderült volna, hogy valójában milyen volt a rendőri fellépés. A rendőrség pedig azt állította ezzel szemben, hogy az megfelelt a rendőri fellépést szabályozó hatályos normáknak.

Így a feloldhatatlan ellentét, valamint a kellő mennyiségű és minőségű információ hiányára tekintettel a Testület véleménye szerint az I. rendű panaszos emberi méltósághoz való jogának a sérelme a félelemkeltő rendőri fellépés vonatkozásában nem megállapítható.

V.

A Testület a lefolytatott vizsgálatában megállapította, hogy az I. rendű panaszos Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja szerinti előállítása jogszerű és arányos volt, annak foganatosítása és időtartama megfelelt az Rtv. 15. §-ában meghatározott arányosság követelményének, így az I. rendű panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga nem sérült az előállítás foganatosítása kapcsán. A Testület véleménye szerint az I. rendű panaszos jó hírnévhez való joga nem sérült akkor, amikor a házkutatás foganatosítását követően beültették a rendőrségi kisbuszba. Az I. rendű panaszos szívbetegségének figyelmen kívül hagyására vonatkozó kifogás kapcsán az I. rendű panaszos emberi méltósághoz fűződő alapvető jogának a sérelme a tapasztalt, feloldhatatlan ellentmondásra tekintettel nem megállapítható. A félelemkeltő rendőri fellépésre vonatkozó panaszelem kapcsán a Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy az I. rendű panaszos emberi méltósághoz való jogának a sérelme nem megállapítható a tapasztalt, feloldhatatlan ellentmondásra és a kevés számú bizonyítási eszköz, információ hiányára tekintettel.

A fentiek alapján a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt átteszi az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez.

Budapest, 2015. május 26.

Dr. Lukács Tamás
elnök, előadó testületi tag

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag

FÜGGETLEN RENDESZETI PANASZTESTÜLET